

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שְׁמִים וְאָרֶץ

סֵפֶר

זְכוּתָא דְּבֵר יוֹחֵאִי

שְׁשִׁים רַבּוֹא נְשִׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ ❖ הָאֲנָשִׁים
הַמְשַׁתְּתָפִים בַּחֲלוּקֹת סֵפֶר הַזֶּהר וּבִסְיוּמוֹ, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שֹׁכֵר כְּאִילוֹ
עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדּוֹ, וְעוֹשִׂים סְעוּדַת סִיּוֹם ❖ שְׁמֹחַת סִיּוֹם סֵפֶר הַזֶּהר
מַעֲיִן שְׁמֹחַת תּוֹרָה ❖ סִיּוֹם זֶהר הוּא תַקּוּן לְגָאֵלָה הָאֲמִתִּית ❖ לְמוֹד
הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים אֵלֶּף פְּעָמִים בְּסוֹד הָאֵלֶּף לָךְ שְׁלֹמָה ❖ סִיּוֹם סֵפֶר
הַזֶּהר רָאוּי וְחָשׁוּב סְעוּדַת מִצְוָה ❖ שְׁעָה אַחַת לִימוּד הַזֶּהר שְׁקוּל
כְּמוֹ שָׁנָה שְׁלִימָה לִימוּד תּוֹרַת הַנִּגְלָה ❖ הִרְשָׁבִי זי"ע יוֹשֵׁב אֶתְנוּ
בְּלוּמְדֵינוּ תּוֹרָתוֹ ❖ מִי שֶׁלֹּא מִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, אֲסוּר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו,
לְהִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ וּלְעֲשׂוֹת עִמּוֹ סְחוּרָה, וְכָל שֶׁכֵּן לְלַכֵּת עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ,
שֶׁהָרִי אֵין בּוֹ אֲמוּנָה ❖ רַק הַמְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה וְעוֹסְקִים בָּהּ לְתַקְנָהּ
וּלְקַשְׂרָה בְּשִׁרְשָׁהּ, כָּל בְּנֵיהֶם הֵם צְדִיקֵי אֱמֶת

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי"
בַּעֲדֵה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹכֵב"א בְּהוֹצָאָה שְׁלִישִׁית, חוֹדֶשׁ אֲדָר א' תשע"א
עֵתָהּ יֹצֵא לְאוֹר מַחֲדָשׁ חוֹדֶשׁ כִּסְלִיו תשע"ב

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הנאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-6784-843 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תָּכֵן הָעֲנִינִים

- א. כָּל שְׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ.....ה
- ב. כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְשִׁתְּפִים בַּחֲלוּקַת סֵפֶר הַזֹּהַר וּבִסְיוּמוֹ [וְכֵן בַּש"ס וּמִשְׁנֵיּוֹת], כָּל אֶחָד נוֹטֵל שָׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדּוֹ, וְעוֹשִׁים סְעוּדַת סִיּוֹם.....ט
- ג. שְׁמַחַת סִיּוֹם סֵפֶר הַזֹּהַר מַעֲיֵן שְׁמַחַת תּוֹרָה.....ט
- ד. סִיּוֹם זֹהַר הוּא תְּקוּן לַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית - וְעֲלוּי מָזֶל עִם יִשְׂרָאֵל.....י
- ה. יְלַמְדוּ הַזֹּהַר וְהַתְּקוּנִים אֶלֶף פַּעַמִּים בְּסוּד "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֹמֹה".....יא
- ו. סִיּוֹם עַל סֵפֶר הַזֹּהַר רָאוי וְחָשׁוּב סְעוּדַת מִצְוָה, וְכִידּוּעַ בְּשָׁעָה אַחַת לְיִמּוּד הַזֹּהַר שְׁקוּל כְּמוֹ שָׁנָה שְׁלִימָה לְיִמּוּד תּוֹרַת הַנִּגְלָה.....יד
- ז. הַרוּצָה לְזָכוֹת לְאַרְחָ אֶת הַרְשֵׁב"י בְּבֵיתוֹ יְלַמֵּד זֹהַר הַקָּדוֹשׁ - הַרְשֵׁב"י זי"ע יוֹשֵׁב אֶתְנּוּ בְּלוּמְדֵינוּ תּוֹרָתוֹ.....יח
- ח. כָּל מִי שֶׁלֹּא מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אֲסוּר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, לְהִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ סְחוּרָה, וְכָל שָׂכָן לָלֶכֶת עִמּוֹ בַּדֶּרֶךְ, שֶׁהָיָה אֵין בּוֹ אֲמוּנָה.....כה

ט. רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה
בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלה,
בנים קדושים.....כה

מפעל הזוהר העולמי

סניף ירושלים

רחוב לייב דיין 19/1 ירושלים, 95181

טל: 02-9923264/0546839989

thelightofthezohar@gmail.com

להזמנות ספרי הזוהר

טפסים להצטרפות של 70,000 איש, סטים, ספרים,
עלונים - עברית ובאנגלית, שיעורים, דרשות, דיסקים, ועוד
בארץ ובחו"ל.

הרוצה לארגן דרשה בעירו ולהזמין את **כ"ק מרן אדמו"ר** שליט"א,

על מנת לחזק לימוד הזוהר הקדוש, נא להתקשר:

לר' יהושע גולדשטיין נ"י

טל: 02-9923264/0546839989

בנק הדואר 22251075

וז"ל: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי
עָשְׂתָה עִנְיָן הַתְּבָה, וְכָלְנוּ בִּגְרָח אֶל
הַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל, וְנִמְצָא שְׁבָרִיחַת רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָשְׂתָה עִנְיָן הַתְּבָה,
שֶׁשְּׂבֹסְדָה נַעֲשֶׂה הַזֹּהֵר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלְלוּ כָּל
הַשְּׂשִׁימִים רְבּוֹא נִשְׁמָתִין, כְּמֹכָר בְּתֻקוֹנִים,
וְאֵז נֶחֱשֵׁב זֶה לְבְּרִיחָה כְּלָלִית לְכָל
יִשְׂרָאֵל, עַד שְׂבֹסוֹף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵךְ

כי אם לשמע את דברי ה'... תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו"ב...

ובזהר (חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא) אומר, דהוא "תיבת נח" שמוציל מפני

דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, כנזכר לעיל. - ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע שהתנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): עיר וקדיש מן שמיא נחת, ראשי תבות שמעון וכו' (ספר קוטי מוהר"ו, בתחלת הספר).

ג. דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבאר באריכות בספר תניא קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, עין שם. והנה הדבר ידוע, שרק בזכות לימוד התורה הקדושה בכלל, והזהר הקדוש בפרט, נזכה לנצל מכל היסורים, ולהגאל בקרוב ממש. ומצינו סמוך לדבר, במאמר הפסוק "צהר תעשה לתיבה". ופרש הבעש"ט זיעוכי"א, שהכונה לתיבה של תורה ותפלה. כמו שכתב "האור המאיר" (שמות פרשת בשלח), וזל"ק: "ועל דרך ששמעתי בשם הבעש"ט זללה"ה שפרש צהר תעשה לתיבה (בראשית ו, טז), לעשות צהר מן התבה של תורה ותפלה". ומובא

ב. כי לא תשכח מפי זרעו, אותיות יוחאי; על ידי זרעו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה.

לכו חזו מפעלות השם, התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו".

וכמבאר בזהר (נשא קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'. - ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמוך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו

המבול הנורא.

וְלֹאֵה תִקַּן הַרְמוֹחַ ל' ז"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זֶהֱרֵה הַקְדוּשׁ, וּבָזָה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וַיִּצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קָרָן דָּוִד בְּמַהֲרָה.

ה. אָמְרוּ בְּתַקוּנִים (תקון ו' דף כ"ד), וְזָה לְשׁוֹנוֹ: **וְכִמְה בְּנֵי נֶשָׂא לְתַתָּא יִתְפָּרְסוּן מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילָּה, כְּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרָּה בְּסוּף יוֹמִיָּא, וּבְגִינִיָּה** (וַיִּקְרָא כה י) **"וַיִּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצָ" וְגוֹמֵר, עַיִן שָׁם. - הַט אֲזַנְיָה וְשִׁמְעִי, כִּי נֹדְעָה יָד הַשֵּׁם אֶל עֲבָדָיו, דְּחֲבוּר זֶהֱרֵה הַקְדוּשׁ לֹא נִתְגַּלָּה לְרָאשׁוֹנִים זֹאת לְפָנִים בִּישְׂרָאֵל, כִּי אִם וְאָמַר אֶל דּוֹר הָאַחֲרוֹן שֶׁם יִתְנוּ קוֹרִיאָה נְאֻמָּנָה הֵנֹהוּ זֶהֱרָהוּרִי, דְּבִזְכוּת זֹאת וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנִיָּה וַיִּקְרַב מְשִׁיחִיָּה.**

וּבְדִרְךָ זֶה אֵלֶּךָ לְפָרֵשׁ קָרָא כְּדַכְתִּיב הָאֲמוֹר בְּפִרְשֵׁת בְּהַר **"וַיִּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצָ לְכָל יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תְהִיָּה לְכֶם"** גו'. וְהוּן עוֹד נָבִיא מֵהַ שִׁכְתוּב בְּזֶהֱרֵה הַקְדוּשׁ בְּרַעֲיָא מֵהִימְנָא סְפֵר נֶשָׂא (דף קכד:) וְהִילֵךְ לְשׁוֹנוֹ: **"וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהֱרֵה הַרְקִיעִי"**, בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָּה דְּאִיְהוּ סְפֵר הַזֶּה, מִן זֹהֱרָא דְּאִימָא עֲלֵאָה תְשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צָרִיר נְסִיוֹ, וּבְגִין **דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעֵם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיְהוּ הַאי סְפֵר הַזֶּה, יִפְקוּן בֵּיָּה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִי. וְיִתְקַלְּיִם בְּהוּן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר", עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. רָאָה גַּם רָאָה, כִּי בְּחִינַת סְפֵר**

עוֹד בְּסִפְרִים (תולדות אדם פְּרִשֵׁת נח) - שִׁכְמוֹ שֶׁעָשָׂה נֹחַ תְּבָה גְּשֻׁמִּית, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ תְּבָה רוּחִינִית, שֶׁעַל יָדָהּ אֶפְשָׁר לְהִגָּאֵל, וְהִיא תְּבָה שֶׁל תוֹרָה. וַיִּדּוּעַ שְׂאוֹתִיּוֹת ז' וצ' אוֹתִיּוֹת מִתְחַלְפוֹת הֵם, וּמִמִּילָּא אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק "צֹהֵר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה", צֹהֵר הֵינּוּ זֶהֱרֵה תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה, שֶׁלִּמּוּד הַזֶּהֱרֵה הַקְדוּשׁ הוּא הַתִּיבַת נֹחַ, שֶׁעַל יָדָהּ אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְגֵאוּלָּה, וְלִהְיוֹת מִכָּל מִשְׁבְּרֵי מֵיִם הָעוֹבְרִים עַל הָאֲנָשִׁים בְּדוֹרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, אֲשֶׁרִי מִי שִׁיזְכֶּה לָכֶּה.

ד. הַקְבִּיָּה הַקְדִּים לָנוּ רְפוּאָה לְמַכָּה וְשִׁלַּח לָנוּ תִיבַת נֹחַ שֶׁל הַרְשֵׁב", שְׁהוּא "הַזֶּהֱרֵה הַקְדוּשׁ", לְהַצִּילָנוּ מִהַמְּבּוּל הַנּוֹרָא! וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהֱרֵה הַרְקִיעִי". אֵלִין אֵינּוּן דְּקָא מְשַׁתְּדִלִין בְּזֶהֱרֵה דָּא, דְּאִקְרִי **סְפֵר הַזֶּהֱרֵה, דְּאִיְהוּ כְּתִיבַת נֹחַ, דְּמִתְכַּנְשִׁין בָּהּ שְׁנִים מַעֲרִי, וְשָׁבַע מִמְּלֻכוּתָא. וְלִזְמַנִּין אֶחָד מַעֲרִי, וְשְׁנִים מִמְּשַׁפְּחָה. דְּבָהוּן יִתְקַלְּיִם (שְׁמוֹת א) **"כָּל הַבֵּן הַיְּלֹד הַיְּאוֹרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ". וְדָא אוֹרָה דְּסִפְרָא דָּא.** (זֶהֱרֵה חֶלֶק ג' דף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מֵהִימְנָא.) (וַעֲי"ע תְּקוּנָה זֶהֱרֵה חֶדֶשׁ דָּף ע"ב עֲמוּד ד', הַקְדָּמַת הַמוֹצָא לְאוֹר תְּקוּנָה זֶהֱרֵה מֵהַגֵּר"א, רַבֵּינוּ הַרְבֵּי מֹשֶׁה קוֹרְדוֹבִירוֹ, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיר, י"א).**

ועתה עלה בלב טהור – לקבץ את כל ישראל אשר בדקות ספורות יסיימו כולם יחד את ספר הזוהר הקדוש, על ידי שמחלקים את הלימוד לחלקים קטנים, וכל אחד לומד חלקו ומשתתף עם הכלל, ובזה נחשב לכל יחיד שלמד וסיים כל הזוהר הקדוש, וכל זה בזמן מועט פאשר מתקבצים בבית הכנסת בליל שבת וביום שבת קודש כל מנין כפי רצונו.

וכבר תקן האי גברא קדישא החכם הכולל, ענוותן כהלל, מ"ר ניהו רבה הרב יצחק אלפיה זי"ע (ועין בספר "התקבוצות הזוהר" איך בתפלותיו עם עוד

בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאמא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל. הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגין ושבבתם איש אל אחוזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון).

הזוהר הוא בבניה, ומידע ידיע מאי דאתמר בזוהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא, פאשר ירדף הקורא אצל עין רוג"ל איזה מקום בינה, והוא, כי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בינה. וזה אמר "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה", וקראתם דקא, אשר תקראו אותם בספר הזוהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה דרור בארץ לכל יושביה. ועל זה סיים וקאמר יובל היא, כלומר דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בינה, כמו כן למוד הזוהר הקדוש אני בינה לי גבורה. ומה שאמרו בזוהר הקדוש במאמר הלזה על ידי למוד ספר הזוהר שהוא מסטרא דבינה ויהיו טועמים מלמטה מאילנא דחיי נפשי יסוב"ב ינחני לרמז בזה, כי בינה עם הכולל גימטריא חיי"ם (נפש חיים מערכת הז' אות ה').

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע",

צדיקים עצר את השואה שלא תכנס לארץ ישראל), ללמוד בחבורה כל אחד חלקו ועל ידי זה יסיימו כל החבורה כולה. ענין דברי קדשו בספרו הטוהר "יאייר נתיב".

כל האנשים המשתתפים בחלוקת ספר הזוהר ובסיימו [וכן בש"ס ומשניות], כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ועושים סעודת סיום

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח), וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו.

שמחת סיום ספר הזוהר מעין שמחת תורה

הצה"ק המקובל האלוקי רבי ברוך ממעזיבז, נכד הבעל שם טוב, זכותו יגן עלינו, נהג בכל ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש.

הצדיק הקדוש רבי ברוך, נכד הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין

ביום מסויים, וקבעו את יום הסיום ליום שמחת תורה כדי שייסימו תורה שבכתב ותורה שבעל פה כאחד, ביום אחד. - רושמי הקורות כותבים, כי ביום כ"ז ניסן תקע"ה החליטו מנהיגי חברת "גר תמיד" בבאליסטוק, לחלק את הש"ס בין אנשי החברה, כדי שכלם יחד יסיימו

1. לקבע את יום הסיום ליום שמחת תורה.

ובספר אתקיננו סעודתא (חלק סעודת היום הערה 25) הביא, דבקצת קהילות נהגו "חברת ש"ס", כלומר, החברה שהיו מחלקים את כל מסכתות הש"ס בין חברים, כדי שכלם יסיימו את כל הש"ס

דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק' בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון: "איך קען דין, און דו קענסט מיר" [= אגני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

סיום זהר הוא תקון לגאולה האמתית – ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד הזהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת

שבע ברכות לנשואי צאצאיהם, ביחוד בסעודתא דחקל תפוחין קדישין במחיצתו של מחותנו הקדוש, רבי ברוך. באמצע עריכת ה"שולחן", התבטא רבי ברוך נגד אחד החסידים בביטויים חריפים נגדו, כדרכו בקודש. ויהי בשמוע אורחו המחותן את הדברים, נבהל ושאל את מארחו הצדיק: ומה עם מאמר חז"ל: **המבזה את חבריו ברבים אין לו חלק בעולם הבא?** - ענה לו רבי ברוך: את העולם-הבא שלי כבר הפקרתי מזמן לטובת אידישע קינדער (בני ישראל)! כן מסופר, כי בשעותיו האחרונות בחייו עלי אדמות, ישב כמנהגו תמיד ושקד בלימודו בספר הזהר הקדוש. ויהי כאשר הגיע לדברי הזהר הקדוש: **"אית רוגזא ואית רוגזא; אית רוגזא דארו, ואית רוגזא דברוך"** - יצאה נשמתו הטהורה לשמי - מרומים, כאשר תיבת **"ברוך"** על לשונו הטהור, להתדבק בחיי החיים ברוך הוא.

את הש"ס תוך חצי שנה, היינו עד יום שמחת תורה של שנת תקע"ו, וכן מידי שנה בשנה עד ביאת הגואל (סוד ה'). ז. מדעסקינן בהאי צדיקא קדישא, המקובל האלקי, רבינו ברוך ממעזבז זיע"א, מן המעניין לצטט כאן שתי סיפורי פלא, מהם נוכל להבין מעט מזעיר מגודל קדושתו ואהבת ישראל שלו. ידוע, שדרכו בקודש היה לבזות, לעתים, אנשים מסוימים שבאו לחסות בצלו, ביחוד בעת שולחנו הטהור בשבת-קודש או בחגים, והללו היו מקבלים זאת באהבה גמורה, בידעם שרבה הגדול בודאי רואה עליהם קטרוגים ודינים ששורים עליהם, ובדיבוריו הקשים והבוטים לעיני כל, ביטל מעליהם דינים קשים אלה. היה זה באחת מלילות שבת קודש, בעת ניהול שולחנו הטהור. אותו שבת התארח אצלו אחד ממחותניו הצדיקים, אשר הגיע אליו להשתתף בשמחת

למוד הזהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות, ומזנתא וחרבא ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאלה האמתית מטעם הרבנים הגאונים מארי דאדעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה, לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים. על כן אנחנו רבני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זה אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, וזכר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ", אכ"ר.

למודי הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לך שלמה

הרי כי למוד הזהר הוא מעורר הרחמים ונשמתו של משיח, ויתגלה ויבנה המקדש וישראל ישכן לבטח, והלומד בו בטוח שלא יסבל צער חבלי משיח, אשר על כן אנחנו חכמי ורבני עיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן, ובתי דינים, נתעוררנו ליסד למוד הזהר בארץ ובחוץ לארץ בכדי לגמור הספר הזהר, והיה הסיום בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, יום בריאת העולם, ולמודי הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לך שלמה.

ולכן אנחנו קוראים לכם, אחינו חכמים ורבנים, סוחרים, בעלי בתים, בעלי מלאכות: חזקו ואמצו לקחת חלק עמנו, והחלש יאמר גבור אני. זכו והתחברו בחברה הזאת, וכל אחד יחטף חלק מהזהר, ובשעת הפנאי ובין הדבקים ילמד איזה עליו כפי הסדר אשר יתנו לכם הגבאים והמנהלים בין בארץ בין בחוץ לארץ. אשריכם ישראל, דעו מי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. דעו, כל מלה ומלה נעשית אלף אלפין ורבין רבבון עולמות עליונים בשמים, כנזכר בהקדמת אור החמה.

ואתם, אחינו, גבאי ומנהלי עם קדש בארץ ובחוץ לארץ, אשר עליכם נאמר "ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד", עמדו ועשו משמרות משמרות וסדר לכל חבר וחבר כפי כחו, באפן כי כל חבר ילמד זהר שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר ועיר להשלים אלף פעמים. וכבר מנינו חֲבֵרַת מִזְכָּה את הרבים להשתדל בזה.

וברור, כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלימוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונפנס לשנה חדשה, שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו. ואחר הסיום, אם יצטרף עוד נחזור עוד פעם סדר שני. וזכות התנא הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, יגן עלינו ויגן עליכם ואתם שלום (קריאת קודש מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא).

ומה גדלו דברי חז"ל שהמשתתף בסיום עולה לו כאילו למד כל הלימוד, כמו שבאר הגר"א בספרו "קול אליהו", דמילת סיום במלוי מלותיה נכתבת כף: סמ"ך יו"ד ו"ו מ"ם – וכל חלק הנכתב בנגלה. ושאנו נכתב, הנסתר, עולה אותו גימטריא, כלומר: ס"מ"ך – האות ס' הראשונה עולה ששים, והנסתר – מ"ך גם עולה ששים, וכן יו"ד – " עולה עשר, ו"ו"ד גם עולה עשר וכן ו' – שש, והנסתר ו' – גם שש, מ' – ארבעים, ו-ס', גם ארבעים, לומר לך שהנגלה והנסתר שווים, כף הנגלה זה שלמד כל הלימוד, והנסתר זה שבא רק לסיום, עולה להם שלמדו כל הלימוד.

איתא בבאור הלכה (סימן תקנא) לגבי סעודת סיום ביום צום, שמתר לאכול, ולהשלים את הצום ביום אחר, לא רק ללומדים, אלא אף לאלו שמשתתפים בסעודת הסיום. וז"ל: וסיום מסכת – עיין מה שכתוב במשנה ברורה, דמותרין לאכול אף אותן שלא למדו עמהן, והוא ממגן אברהם ואלהיו רבה. ועין בסדור של ר"י עמדין, שדעתו דהיינו המחזיקין בידי הלומדים בממוזנם, ע"כ.

ואם כף בסיום – הלומדים בחבורה, כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברוצונם, על אחת כמה וכמה שעולה להם כולם שלמדו כל הזמר הקדוש, וכך נוכל לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקנים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב): **"הקטן יהיה לאלה"**, שאפילו בדורנו הנמוך יוכל להחשב לשור האלה, שסים כל הזמר הקדוש.

ובפלא יועץ (ערו רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים, וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר

לעצמו, **תשתדל שלא תהיה אתה לבדך העושה אותה, אבל שישתתפו עמו אחרים וכלכם תשמרוה לעשות, למען תחיון ורבייתם, למען יהיו לכם חיים באמת, דבלאו הכי למה לכם חיים, ע"ד (אבות א יד) וכשאני לעצמי מה אני. ונכלל בזה מה שלמדנו ז"ל: אינו דומה רבים העושים המצוה למועטים העושים אותה.**

ובספר ראשית חכמה (שער התשובה - פרק שביעי), ז"ל: וכן קדשה בדרבים שהיא מצוה, כדכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל, כדפירשו בזה פרשת אמור. וכן נכשל שחבריו נמנים לדבר מצוה מתפללים בבית הכנסת בעשרה והוא אינו נמנה עמם. והרגיל לבוא לבית הכנסת ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו. וגם אינו משלים רמ"ח תבות שבקריאת שמע, שהוא מענות שאינו יכול לתקן. גם יתבטל מתלמוד תורה שהיא מצות עשה מן התורה, והכל

ח. ובספר בינה לעתים (חלק ב - דרוש א לשבת ר"ח אלול), ז"ל: וזאת היתה לי אחת מכונות החכם ע"ה באמרו ברוצת ה' דרכי איש גם אויביו שלים אתו (משלי טז ז). ופשוטו מבואר, כי כאשר השי"ת רוצה וחפץ בדרך האדם שדעתו נוחה מהם, אז הוא ית' עושה שגם אויביו של האדם יהיו בשלום עמו ולא יזיקוהו. ולפי דרכנו אמר, כשדרכי האיש הם מדרכים ורוצים את ה', דהינו שהם מישרים אל אהבתו ויראתו ית', הנה לא יספיק בהיותו הוא בעצמו שלם בדרךיו ובמעשיו, אבל צריך שאיש זה גם אויביו של ה', הם הרשעים משנאיו ית', ישים כל השתדלותו להשלימם עמו, שיהיו שלמים כמוהו, וישתתפו הוא והם להיות יחד זה עם זה בענין השגת השלמות, וזה הוא התכלית האמתי לביאת האדם לזה העולם. על כן אמר כל המצוה אשר באמת אני מצוה לך בפרטות לכל אחד ואחד שיעשה אותם, כי כל אחד מצוה

עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (ק"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך", עכ"ל.

סיום על ספר הזוהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזוהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה

סיום על ספר הזוהר חשיב סעודת מצוה (ויפטור בתענית בכורים). כמו שכתב בשו"ת פרחי כהונה (חלק א"ח סי' י"ג), אשר נשאל בדין זה, אם סיום בספר הזוהר חשיב סיום ודיק לשון הריטב"א (ביש"ש) ולשון החו"י, דכתבו דעושים סעודת מצוה שגמרו ספר, ובפשטות אין פונוגם גמרא אלא גם כל מדרש, וכדייקא בלשונם, וממילא כל שכן זוהר שעלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחידי להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בהרבה מקומות בזוהר הקדוש, ועוד שהזהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עד כאן תוכן דבריו.

ובגודל חשיבות סעודת סיום, מצינו בספר ים של שלמה (ב"ק פרק ז סימן לז) שכתב, שבסעדת סיום שעשה על ספרו - "ים של שלמה", בשעת ברפת המזון אמר, "נברך שהשמחה במעונו", והטעם שאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה. וז"ל: "וסיים הספר, נמי נראה בעיני שהוא סעודת מצוה. ומשום זה היה נראה לברך שהשמחה במעונו בסיום מסכת. דאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה, אלא שמחה ורנה של תורה. דאין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח' ע"א). דלא גרע מפדיון הבן.

הרי שסעדת סיום לספר חדושים על הש"ס נחשב לסעודת מצוה, כל שכן שסעדת סיום על הזהר הקדוש מהתנא האלקי רשב"י, יחשב לסעודת מצוה.

ימשך אחר תאותו, בפרט בראש חודש ובפורים, שהסעודה מדברי סופרים, יש לזהר שלא ימלא בטנו שיחלה ויבא

מפני סכלותו, כאומרו (משלי יט, ב) אגלת אדם תסלף דרכו וגו'. והחכם עיניו בראשו ויהיה גבור כובש את יצרו ולא

ועוד מצינו בספר הקדוש "מאור ושמש" (שמות, פרשת יתרו) שכתב על מעלת הסיום מסכת, ומדגיש לעקר השגת התורה – הוא רק על ידי אחדות, וכל שכן שלמוד הזהר הקדוש באחדות, שיועיל לזכות להשגת התורה. וז"ל: "והנה אמרנו על סיום מסכת, פרוש על תיבת מסכת, והובא בפתבים שלי, דידיע (זהו הקדמה ה' א') באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא, היינו שאותיות התורה עלו ונצטרפו ברל"א שערים אלפא ביתא. והצרוף הראשון הוא א"ל ב"ם, וסוף הצרוף של א"ל ב"ם הוא כ"ת, והוא שרש המקור לשאר הצרופים. ומ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין (שבת קד א), וזהו מסכ"ת. ועקר השגת התורה הוא על ידי אחדות, כמאמר הכתוב (שמות יט ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר" – בלב אחד פאיש אחד, ושם נפסק זהמתן, וכל שבט ושבט תקן צרוף הוי"ה שלו, ואמרו "נעשה ונשמע" בתשוקה גדולה מקירות לבם, והעלו מיין נוקבין ונתגלה כנגדן מיין דכורין – שייד הקב"ה משמי מרום לתן להם התורה, וזכו להשגות התורה עד צרוף הראשון שהוא שרש המקור לשאר הצרופים.

ועוד ידוע, ששנה אחת בימי הרה"ק ר' ברוך ממעז'בוז' זיעוכי"א, ה'ה קטרוג גדול על בני ישראל, ולא הצליחו צדיקי הדורות לבטל את הקטרוג, עד שאמר ר' ברוך, שהזכות שעושים בני ישראל סעודה בעת סיום מסכת, ומזמינים את חבריהם, צריך לבטל את הגזירה – וכך הנה. **ובשו"ת אגרות משה** (אורח חיים חלק א סימן קנז) גם כן מאריך לבאר, שכל סיום ספר שהוא, וכן כל מצוה המתמשכת זמן רב, ובפרט מצוה שנעשתה בחבורה, יש לה דין של סעודת מצוה. וז"ל: "בדבר אם יש להחשיב סעודת מצוה לפטור הבכורים מהתענית ערב פסח, ולאכל בשר מראש חודש אב עד התענית. גם כשמסיימין בחבורה שלומדים מקרא בעיון, והרב דורש לפניהם מדרשות חז"ל על הפסוקים, שדעת כתר"ר שגם זה נחשב סעודת מצוה פסיום מסכת". "אבל מפל מקום נראה

לעניות דעתי שהדין אמת, דאף למוד בעיני הספרים של תורה שבכתב, נמי יש להחשיב הסיום סעודת מצוה, דהא מצינו דלאו דוקא סיום מסכת ללמוד, אלא כל מצוה שנמשכה משך זמן, נמי יש שמחה בסיומה, כדאייתא ברשב"ם בבא בתרא (דף קכ"א) בטעם רבה ורב יוסף דיום טוב של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה, לפי שבאותו יום היו משלימין מצוה גדולה כזאת, "אבל על כל פנים יש ללמוד מזה, שיש לעשות שמחה לגמור כל מצוה, ולכן באנשים מיחדים שעושין מצוה משך זמן, יש להן לעשות סעודה לשמחתם, כי שמחה אחרת כמו לעשות את היום ליום טוב לא שייך ביחידים, אבל סעודה הא מצינו שעושין יחידים לגמור מצותם בסיום מסכת, וכמו כן הוא לגמור מצוה אחרת, מאחר שהזינן שיש לעשות שמחה בגמור כל מצוה", עד כאן.

ועין בהגר"א (יו"ד סוף סי' רמ"ו ס"ק ע"ו), שהוכיח מהרשב"ם לזה שבסיום מסכת צריך לשמוח ונקראת סעודת מצוה. ומפרש בגמרא יוסף (ב"ב שם קכ"א) סתם בכל מצוה שפשהשלימה עושין שמחה ומשתה ויום טוב, עיי"ש. ואם כן ודאי יש ללמוד מזה, שגם למוד מקרא בחבורה שנמשך איזה זמן שלא גרע מכל מצוה שיש לעשות שמחה ומשתה, והיא נחשבת סעודת מצוה כשגומרין איזה ספר כשלמדו בעיניו. אבל פשוט, שהוא רק כשלמדו כפי פרוש אמת, שהוא כאחד מפרושי רבותינו הראשונים, ולא בפרושים מאנשים דעלמא שרבן בדואים ואינם אמת, והרבה יש גם כעין מגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ידידו, משה פינשטיין.

במסים ספר אחד מספרי הקבלה חשיב נמי סעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאגי (ח"ב דף נ"ג) בשם המקבילים, דדוקא בלימוד משניות צריך להבין פירוש התבות, אבל בזוהר הקדוש, אף על פי שאינו מבין כלל, יעלה לרצון לפני ה'. וכן כתב בספר יפה ללב (ח"ה בהשטות ליו"ד סימן רמ"ו ס"ק א'), ובספר ישכיל עבדי (ח"ו יו"ד סימן כ"ח אות ו'), ולפי דבריהם

גם בלא מבין עולה לסעודת סיום. ועני עוד בשו"ת חיים שאל (ח"א סימן ע"ה אות ב'), במעלת לימוד הזוהר אף בלא הבנה, ולפי זה שיק סיום בלימוד זה. וביותר, מחדש בשו"ת אפרקסותא דעניא (חלק א סימן קנד), שכתב על אדם אחד שהתמיד בלימוד הש"ס, ולא היה יודע מה הוא לומד, ועם כל זה זכה לקירון פנים. וז"ל: "ושמעתי שהיה איש אחד שהתמיד בלימוד הש"ס ולא ידע מה קאמר, ואף על פי כן זכה לקירון אור פנים פתלמיד חכם. וזהו מסתרי סגלת התורה בפעולתיה הנשגבה על נפש מקבלי מתן נחליאל", עד כאן.

בספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) הובא עובדא, דפעם אחת ביומי דאב קדם הצום, עשה סעודת סיום ואכלו בשר. ושאלו אותו על מה עשה סיום? והשיב, כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט). פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש).

דגל מחנה אפרים בלקוטים בדבור המתחיל 'שקני, ספר נתיב רשי, בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש, ספר מגדל עז, מאמרי דברי אלקים חיים מאדמורי חב"ד, עמוד תכ"ו, חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד, תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח בדבור המתחיל אשירה לה, רבי ישוראל דוב מזילעזניק, שארית ישראל שער (ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב'), מורנו הרב צבי אלימלך בהגהותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט', הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא זכרוננו לברכה, ועוד.

לידי בטול תורה ותפלה שהם מצות עשה מן התורה, שאין עשה מדבריהם דוחה עשה מן התורה. ט. כמבאר בספרים הקדושים, ראה: הרב משה זכותא בהגהותיו לספר הפונות, פלא יועץ אות ז', זהר, סדור פונות האר"י ז"ל, בסדר פונות הלמוד, אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז, עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד, נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א, רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו, הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה, ולפטר בכורים מתענית בערב פסח (ספר דרו ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז).

ובספר סוד ה' מבאר [על פי דברי הכסא מלך והבן איש חי ועוד] את מעלת הלימוד בזהר הקדוש, שהלומד ממש נהנהפך לאיש חדש וטהור ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובדאי בסיים כל חלק כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזהר חדש - עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלק מחלקי הזהר, ובדאי על האדרא הקדושה, שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו כשלומד האדרא.

הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד וזהר הקדוש - הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורת

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א, בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום, אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" - בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, ובדאי שפדאי וראוי לעשות סעודת מצוה. ובדאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו. ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני", ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הם חמל"ה, כמו שדרשו בזהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק "והנה נער בוכה ותחמל עליו" וגו', והבן זה, עכ"ל.

ובזהר שם בארו, שהשכינה הקדושה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה

ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה. ועל דרך

הזה כענין תבת נח ממש, לתקן מחץ
מפת הגלות וזי מבול החיצונים
המחשיכים וכו', אלא תהיה אור שכינה
מאירה קצת ומלקשת הצדיקים, כן
יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה
להתקיים. וכך סגלת החבור שמיד
שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו
כשאיבת האבן השואבה את הברזל,
ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמותו
ותקונו. ואפלו אם יהיה רשע, אין חשש
אם יכנס, מפני שאין כניסתו כניסה, אלא
יהיה לו אחת מהשטים, או יחזירנו
בתשובה ויהיה צדיק ויכנס בו, או ידחנו
דחיה גמורה ויפרש עצמו, כענין תבת נח
שהיה דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן
החיה והבהמה, (אור יקר, שער א' סימן ה').
הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו
אליו בשער להשם.

החבור הזה לא יעדר ולא יעלם אלא
יתחבר ויקתב ויסדר, כי אין חשש
בכתיבתו משום דלא ימנע הבא לעסק
בו הוא צדיק או רשע, אם הוא צדיק,
אדרבה, החבור הזה הוא כמו תבת נח
שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם
שאוסף הצדיקים אל תוך ההיכל פנימה
(רבינו הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביך,
"א).

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש
חדש אלול עד יום הכפורים.

י. ספר הזהר הוא מגן לישראל כתבת נח.
דבגין האי חבורא והאם רבצת על
האפרוחים או על הביצים לא תקח האם
על הבנים, אליו אנו דאתמר בהון בנים
אתם לה' אלהיכם. והאי חבורא הוא
כגונא דתבת נח דאתכנש בה כל מין
ומין, הכי מתכנשין בהאי חבורא כל
נשמותי דצדיקא ואנשי מדות, דאתמר
בהון (תהלים קיח) "זה השער לה' צדיקים
יבאו בו", ואחרנין דלא צדיקים, אתדחין
מתמן. וכד אתגליא האי חבורא בעלמא,
סגיאין מתכנשין לגבה דאתמר בהון
(דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת
אשר איננו פה בהאי חבורא עמנו היום.
ועלהו אתמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים
ככוכבים לעולם ועד, כאנון כוכביא
דיהון קימין לעולם ולעלמי עלמא,
ואתמר בהון והיה זרעך ככוכבי השמים.
(תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד').

האי חבורא איהו כגונא דתבת נח (תקוני
זהר חדש דף ע"ב עמוד ד'), פרוש, כי חבור
זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח,
שבה היו מינים הרבה ולא היה קיום
לאותם המינים והמשפחות כלם אלא על
ידי כניסתם להתבה, כן הוא ממש, כי על
ידי סוד הגלות וכו' ומגיע פגם לצדיקים
כלם והחשכת מאורי אורם כמעט
טועמת מר ממות, ולזה לקיומם שלא
ישלט הגלות בהם היה להם סוד החבור

דברי האר"י, כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון, כמו שאמרו בזהר הקדוש מ'ה ש'היה ה'א - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז, דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, ע"כ דברי האור החיים הקדוש זיע"א. ובזהר הקדוש קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זהר הקדוש] - עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה"י רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה.

בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר כמו תיבת נח, ורק שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

ובזהר - רעיא מהימנא (פרק ג' במדבר פרשת בהעלותך דף קנג עמוד ב): "והמשכילים זהירו כזהר הרקיע", אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח דמותכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה, דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו".

יא. הגאולה תלויה בלמוד הזהר.
כתב הרב הגדול המקביל הא-להי רבי

יעני בסוף הקדמת בעל כסא מלך ועוד בכמה ספרים קדושים שהלהיבו מאד **ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים ואולי יש להסמיק זה ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים דתבת נח היא אמא עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעייתא דביה אור יתירה אור וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהו כגוונא דתבת נח וכו' כידוע. (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון**

פְּתַב גֵּאוֹן יִשְׂרָאֵל וּקְדוּשׁוֹ רַבִּי חַיִּים פְּלָאגִי זי"ע בְּסִפְרוֹ "לוח אָרְז" (פָּרָק ו')
 וז"ל: הָגַם דְּבַכָּל הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵד הָאָדָם הֵנָּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ, מִכָּל מְקוֹם בְּלוּמֵד
 דְּבָרֵי קְבָלָה, זוּהַר הַקְּדוּשׁ וּכְתָבֵי הָאֵרִי ז"ל וְעוֹד. נִשְׁגָּב הַלִּימוּד מֵאֵד, כִּי אֶפְּלִי
 אֵינִי מִבֵּין מַה שְׁלוּמֵד, שְׂכָרוֹ מְרֻבָּה וּמִסְגָּל לְהַבְרִיחַ מִמֶּנּוּ הִיסוּרִין, עכ"ל.

וְעֵין עוֹד בְּסִפְרָא "נְתִיב" הַנ"ל (נְתִיב קס"ז) שֶׁהֵבִיא דְּבָרֵי הַזֶּהֶר הַקְּדוּשׁ (ח"ג דף פ' פ'
 ע"א.), וז"ל: (וְיִקְרָא יט) "וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דְּבַר אֵל כָּל עֵדֶת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם". רַבִּי אֶלְעָזָר
 פֶּתַח: (תְּהִלִּים לב) "אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרָדִּים אֵין הִבִּין" וגו'. בְּכַמָּה זְמַנִּין אֲוִרִיָּתָא

חַיִּים וְיִטָּאֵל זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, תִּלְמִיד הָרַב הָאֵרִי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, (בְּהַקְדַּמַּת שַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֲנִי
 הַצֵּעִיר בְּעִיר, הַדָּל בְּאֶלְפֵי חַיִּים וְיִטָּאֵל, בֶּן
 לְאִדּוּנִי אֲבִי הָרַב יוֹסֵף וְיִטָּאֵל זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי
 הָעוֹלָם הַבָּא, בְּהִיוֹתִי בֶן שְׁלֹשִׁים לְכַח
 תִּשְׁשׁ כַּחֲזִי וְנִשְׁבַּתִּי מִשְׁתּוּמָּם וּמִחֻשְׁבוּתִי
 תְּמָהִים, כִּי עֶבֶר קָצִיר, כָּלָה קִיץ, וְאֶנְחֵנו
 לֹא נוֹשַׁעְנוּ, תְּרוּפָה לֹא עָלְתָה לְמַחְלַתְנוּ,
 אֵין מְזוֹר לְבִשְׁרֵנוּ וְלֹא עָלְתָה אֲרוּכָה
 לְמַכְתָּנוּ וּלְחַרְבֵּנוּ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ. אוֹי לֵנוּ כִּי
 פָּנָה הַיּוֹם וְגַם נִטּוּ צִלְלֵי עָרֵב, וְכִלּוֹ כָּל
 הַקָּצִים, וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא בָא. וְאֶתְּנָה אֶת
 פָּנֵי לַחֲקוֹר וּלְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה
 נִתְאַדָּר קִצְנוּ וְגִלּוּתֵנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא בָא בֶן
 יִשִּׁי?

יב. מִי שְׂאִינוּ מֵאֲמִין וְלוּמֵד תּוֹרַת הַח"ן
הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות".

הָרַב מֹשֶׁה זְכוּתָא פִּרְשֵׁת קְדוּשִׁים (דף
 ע"ב) כְּתַב: אֶפְּלוּ הַשִּׁיג ג' מַעֲלוֹת, פִּשְׁט

חַיִּים וְיִטָּאֵל זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, תִּלְמִיד הָרַב הָאֵרִי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, (בְּהַקְדַּמַּת שַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֲנִי
 הַצֵּעִיר בְּעִיר, הַדָּל בְּאֶלְפֵי חַיִּים וְיִטָּאֵל, בֶּן
 לְאִדּוּנִי אֲבִי הָרַב יוֹסֵף וְיִטָּאֵל זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי
 הָעוֹלָם הַבָּא, בְּהִיוֹתִי בֶן שְׁלֹשִׁים לְכַח
 תִּשְׁשׁ כַּחֲזִי וְנִשְׁבַּתִּי מִשְׁתּוּמָּם וּמִחֻשְׁבוּתִי
 תְּמָהִים, כִּי עֶבֶר קָצִיר, כָּלָה קִיץ, וְאֶנְחֵנו
 לֹא נוֹשַׁעְנוּ, תְּרוּפָה לֹא עָלְתָה לְמַחְלַתְנוּ,
 אֵין מְזוֹר לְבִשְׁרֵנוּ וְלֹא עָלְתָה אֲרוּכָה
 לְמַכְתָּנוּ וּלְחַרְבֵּנוּ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ. אוֹי לֵנוּ כִּי
 פָּנָה הַיּוֹם וְגַם נִטּוּ צִלְלֵי עָרֵב, וְכִלּוֹ כָּל
 הַקָּצִים, וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא בָא. וְאֶתְּנָה אֶת
 פָּנֵי לַחֲקוֹר וּלְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה
 נִתְאַדָּר קִצְנוּ וְגִלּוּתֵנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא בָא בֶן
 יִשִּׁי?

וּמִצָּאִתִּי אֲנִי לִי וְאֵינִי בְּקִרְבִּי וּלְבִי דִּין
 מִמֵּאֲמָר אֶחָד, הוּבָא בְּסִפְרָא תַּקּוּנִים
 תַּקּוּן ל', וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: תַּנִּינָא, כְּתִיב וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֵף וכו' וְהִיא אוֹמֶרֶת מָה

אסֶהִידתּ בְּהוּ בִּבְנֵי נָשָׂא, כַּמָּה זְמַנִּין אַרְיִמַת קָלִין, לְכָל סִטְרִין לֹאֲתַעֲרָא לְהוּ, וְכָלְהוּ דְּמִיכִין בְּשִׁנְיָתָא בְּחֻבִּיהוֹן (ס"א בחוריהון), לֹא מִסְתַּכְלִין וְלֹא מִשְׁגִּיחִין, בְּהִיף אֲנָפִין יְקוּמוֹן לְיוֹמָא דְּדִינָא עֲלָאָה, כַּד יִתְבַּע לֹון מִלְכָּא עֲלָאָה עֲלִבּוֹנָא דְּאוּרִייתָא, דְּצוּחַת לְקַבְלִיהוֹן, וְלֹא אַהֲדִירוּ אֲנָפִין לְקַבְלָהּ, דְּכָלְהוּ פְּגִימִין בְּכָלָא, דְּלֹא יַדְעוּ מְהִימְנוּתָא דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, וְוִי לֹון, וְוִי לְנַפְשָׁהוֹן. דְּהָא אוּרִייתָא בִּיה אֶסְהִידתּ, וְאַמְרַת (מְשַׁלִּי ט) "מִי פְּתִי יְסוּר הִנֵּה חֶסֶר לֵב" (ס"א ואמרה) אָמְרָה לוֹ. מַהוּ חֶסֶר לֵב. דְּלִית לִיה מְהִימְנוּתָא, דְּמֵאֵן דְּלֹא אֲשַׁתְּדַּל בְּאוּרִייתָא, לֹאוּ בִּיה מְהִימְנוּתָא, וּפְגִים הוּא מִכְלָא. עַד כָּאֵן לְשׁוֹן הַזֶּהֱרָה קְדוּשׁ.

תְּרֻגוֹם לְלִשׁוֹן הַקְדוּשׁ: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר דְּבַר אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם". רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח: (תְּהִלִּים לב) "אֵל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרֶד אֵין הִבִּין" וגו'. בְּכַמָּה פְּעָמִים הַתּוֹרָה מַעֲיִדָה בִּבְנֵי אָדָם, כַּמָּה פְּעָמִים הִיא מְרִימָה קוֹלוֹת לְכָל הַצְּדִידִים לְהַעִיר אוֹתָם,

נִפְרָד. וְעַיִן בְּתַקּוּנִים ח' (דְּפּוֹס קוּשְׁטַאנְטִינָא דְּפִי קִמְט), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: ד' נִכְנָסוּ לְפִרְדָּס חַד הַצִּיץ כו', הִנֵּי תֵּלֶת נִכְשְׁלוּ הוּא סוּד פִּרְד', הִג' עֵלּוּ בִּפְרִד', וְרַבִּי עֲקִיבָא עָאֵל בְּשָׁלוֹם וּנְפַק בְּשָׁלוֹם, עַיִן שָׁם בְּאַרְךָ. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ (תַּפְּאַרֶת יִשְׂרָאֵל מִהֶרֶב הַקְדוּשׁ מִסְּאֻטָּאנָא זָכַר צִדִּיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָהּ, פֶּרֶשֶׁת קְדוּשִׁים).

וּמִי שְׂאִינוּ מֵאֲמִין בְּסוּד נִשְׂאָר פִּרְד'.

"אֵל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרֶד", וְתַדְעוּ כִּי כָּל הַתּוֹרָה שְׁמוֹתֵיו שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִדְרָשֶׁת פִּרְד'ס, וּמִי שְׂאִינוּ מֵאֲמִין בְּסוּד נִשְׂאָר פִּרְד' (יוֹסֵף תְּהִלּוֹת לַחֲחִיד"א, תְּהִלִּים לב, ט).

רָמַז דְּרוּשׁ, וְלֹא רָצָה לְדַעַת חֻכְמַת הַסוּד, אַז יִמְנַע אוֹר הַתּוֹרָה, דְּהִינּוּ י' מִשָּׁם הוּי"ה, וְיִהְיֶה הוּי"ה עַל הוּי"ה. פִּרְוֹשׁ הַדְּבָרִים, שְׂאֵנְחָנוּ מְחִיבִים לְעִשׂוֹת בְּחִינַת פִּרְד'ס, דְּהִינּוּ פִּשְׁט רָמַז דְּרוּשׁ סוּד, נִגְדַד אוֹתִיּוֹת שָׁם הוּי"ה בְּרוּךְ הוּא. וְאַם כֹּן, אֶפְסֵלוּ הַשִּׁיג כָּל הִג', פִּשְׁט, רָמַז, דְּרוּשׁ, נִגְדַד ג' אוֹתִיּוֹת הוּי"ה, וְלֹא הַשִּׁיג נִגְדַד סוּד, דְּהִינּוּ י', הוּא בְּסוּד הוּי"ה עַל הוּי"ה. עַל זֶה נִרְאָה פִּרְוֹשׁ הַפֶּסֶק בְּתִהִלִּים "אֵל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרֶד אֵין הִבִּין" וגו', כִּפְרִיד דְּהִינּוּ בִּג' אוֹתִיּוֹת פִּרְד' בְּלֹא סוּד, אֵין "הִבִּין" עִם הָאוֹתִיּוֹת הוּא ע"א, גִּימְטְרִיָּה סוּד עִם הַכּוֹלֵל, וְאַם כֹּן "אֵין הִבִּין" כְּלוּמַר אֵין לוֹ "הִבִּין" - בְּלֹא סוּד, הוּא כְּפָרֶד, מִמָּשׁ

וְכָלֶם רְדוּמִים בְּשָׁנָה בַּחֲטָאֵיהֶם (בַּחוּיָהֶם), אֵינָם מְסַתְּפִלִּים וְאֵינָם מְשַׁגִּיחִים בְּאַיְזָה פְּנִים יַעֲמְדוּ לְיוֹם הַדִּין הָעֲלִיּוֹן, כְּשִׁיתַּבַּע אוֹתָם הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן עַל עֲלֻבּוֹן הַתּוֹרָה שֶׁצּוֹעֵקֶת כְּנֶגְדָּם, וְאֵינָם מַחְזִירִים פְּנֵיהֶם מוּלָּהּ, שֶׁכָּלֶם פְּגוּמִים בְּכָל, שְׂאִינָם יוֹדְעִים אֶת אֲמוּנַת הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם! שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה מַעֲדִידָה בּוֹ וְאוֹמְרָת: (מְשִׁלִּי ט) "מִי פָתִי יָסַר הִנֵּה חֹסֵר לֵב" (וְאִמְרָה) אֲמָרָה לוֹ. מַה זֶּה חֹסֵר לֵב? שְׂאִין בּוֹ אֲמוּנָה. שְׂמִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, אֵין בּוֹ אֲמוּנָה וּפְגוּם הוּא מֵהַכֵּל.

וְעוֹד הִבִּיא שֵׁם דְּבָרֵי הַמִּקְדָּשׁ מֶלֶךְ עַל הַזֹּהֵר הַנִּלְכָּד: כִּי הִנֵּה אַחֵר הַתְּחִיָּה יִהְיֶה יוֹם הַדִּין הָעֲלִיּוֹן - וְאִזּוֹ יִתְבַּע מִלְּכָא עֵילָאָה מֵאֵלּוֹ חֲשׂוּכֵי הַפְּנִים עֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה, הוּא הַיּוֹתֵה בְּלִתי חֲשׂוּבָה בְּעֵינֵיהֶם כִּי אִם בְּדֶרֶךְ פְּשֻׁטִיּוּתָהּ, וְלֹא יַחֲפָצוּ לַחֲפֹשׁ אַחֵר סוּדוּתִיָּה. ["אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה"].

וְלִכְּנֹן אֵין לָהֶם הָאֶרֶת הַפְּנִים מִן ש"ע נְהוֹרִין דַּעֲתִיק הַמֵּאִיר בְּמַחְדָּשֵׁי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּזֹּהֵר (בְּרֵאשִׁית דָּף ד' ע"ב). אֲבָל הָעוֹלָבִים הַתּוֹרָה עַשׂ יֵאָכְלֶם (דִּישׁ קִלְפָה שֶׁנִּקְרָאת ע"ש וְהִיא הִפָּךְ מִהַקְדוּשָׁה), כִּי הֵם בְּכָלֶל מְגֻלָּה פְּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא כִּהְלָכָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּזֹּהֵר פֶּרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ (דָּף קמ"ט ע"ב), וְז"ל: וּמֵאֵן דְּאָמַר, דֶּהֱהוּא סְפוּרָא דְּאוּרִייתָא, לְאַחֲזָאָה עַל הַהוּא סְפוּר בְּלִבָּד קֶאֱתִי, תִּפְּח רֻחִיָּה, עכ"ל. [תַּרְגוּם בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ: וּמִי שְׂאוּמֵר שְׂאוֹתוֹ סְפוּר שֶׁל הַתּוֹרָה, לְהִרְאֹת עַל אוֹתוֹ סְפוּר בְּלִבָּד הוּא בָּא - תִּפְּח רֻחוֹ].

וְזֶהוּ שְׂאֵמֵר וְלֹא אֶהְדְּרוּ אֲנַפִּין לְקַבְּלָהּ, יִרְמוּז לְמָה שֶׁיִּדְוֶע, שֶׁיֵּשׁ לְכָל מִדָּה אַרְבַּע בְּחִינוֹת כְּנֶגֶד א ב"ע, וְהֵם פְּנִים וְיָמִין וּשְׂמָאל וְאַחֹר, וְהֵם כְּנֶגֶד פֶּרֶד"ס [פ' שֵׁשׁ ר' קִמְז דִּירוּשׁ סוּד] וְאַרְבַּע בְּחִינוֹת הַנֶּר"ן [נִיפֶשׁ רִיחַ נִי שְׂמָה], וְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הוּי"ה.

וְאִיתָא (בְּסֵפֶר ח"א פ"ד) שֶׁצָּרִיךְ כָּל אָדָם לְהִשְׁתַּלֵּם בְּכָל אַרְבַּע בְּחִינוֹת פֶּרֶד"ס, וּמִי שֶׁלֹּא נִשְׁלַם לְפִי חֲלָקוֹ וַיְכַלְתּוּ, עָלָיו וְעַל כִּיּוּצָא בּוֹ נֵאמַר "דְּכוּלְהוּ פְּגִימִים בְּכוּלָא", וּבְלִי סִפְק שֶׁהַעֲנֵשׁ הַמִּבְהִיל הִזָּה הוּא לְאוֹתָם שֶׁהִיָּה סִפְק בִּידָם לְלַמּוֹד וְלֹא לְמַדּוֹ. וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּזֹּהֵר פֶּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי

הנ"ל) ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, פירוש, השגת החכמה דחי ליה לבר, ואמרו (בתובות דף קי"א ע"ב) למאן דאמר עמי הארץ אינם חיים וכו', כל שאינו משתמש באור תורה אין אור תורה מחיהו, אור תורה דייקא, שהוא הסוד מצד החכמה שהיא סוד חיה וממנה כח התחיה. אבל אמרו אחר כך מצאנו להם רפואה מן התורה - במשיא בתו לתלמיד חכם, או עושה פרקמטיא לתלמיד חכם או מהנה מנכסיו [כאילו מדבק בשכינה], כמו שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". עיי"ש בארץ דבריו (ועין בחדושי אגדות מהרש"א).

ובסוף נתיב קס"ז כתב: אשר על כן, מכיון שיש צורך לתקון האדם והנרנח"י שלו בכללות פרד"ס התורה הקדושה בכל מקצותיה - הכרחנו לחלק הזהר הקדוש המדברים בסודות התורה הקדושה... וכדהוכחנו לעיל על זה. וקודשא בריך הוא ידריכנו במעגלי ישר להאיר נרנח"י שלנו עם כללות נרנח"י עמו ישראל, ויקבץ גלותינו מארבע כנפות הארץ לארצנו, ונזפה לאור באור החיים בביאת משיח צדקינו בב"א. עכ"ל הטעור.

ואיתא בספה"ק קדשת לוי (לקוטים), שלעתיד לבוא, סעודת הצדיקים תהיה בשני אופנים, האחד הוא כפשוטו, והשני הוא שיזכו לגלות סודות התורה. וז"ל: "או יבאר, ואכלתם אכול וכו', כי סעודות צדיקים לעתיד לבוא יהיה על שני בחינות: אחד על פי פשוט, סעודות ממש, ואחד שישגיגו ישראל סודות התורה, והסעודות יהיה על רוחניות כמבאר בזוהר הקדוש. והנה שניהם אמת, האנשים אשר הם במדרגה קטנה, שהתענוג שלהם מגשמיית, להם יהיה הסעודה סעודה ממש, והצדיקים הגדולים אשר תענוג שלהם סודות מהתורה, להם יהיה הסעודה כאשר ישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה. וזהו 'ואכלתם אכול ושבוע' לאנשים פשוטים, 'והללתם את שם ה' - אלו האנשים אשר התענוג שלהם בהלל לה', להם יהיה התענוג אשר עשה עמכם 'להפליא', שישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה", עכ"ל ק.

וכן כתוב בספר פרי צדיק (ויקרא ל"ג בעומר וסיום הש"ס) על אותו דרך, וזל"ק:
 "אף הפרוש הוא כמו שאמרנו (ונתבאר לעיל מאמר ד') בבאור דברי הגמרא
 (ברכות שם) עולמך תראה בחיך, הינו דהשכר לעתיד הוא השגות בסודות
 התורה וידיעת ה' יתברך, כן יזכה לזה להשיג מאותו האור בעולם הזה,
 כמו שאמרו (קדושין מ"א א) ולאדם טוב, והיינו מי שמשגיג התורה". עכל"ק.
 מבוואר בלשונם הזהב, שלא רק בעולם הזה צריכים אנו לעמל בסודות התורה,
 אלא אף לעתיד לבוא סעודת הצדיקים תהיה – גלויים בסודות התורה,
 ואשרי מי שזוכה לעמל בסודות התורה עוד בזה העולם.

כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו
 ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה
 כתוב בזוהר (פרשת קדושים דף פ' ע"א): דהכי תנינו, כל מאן דלא אשתדל
 באורייתא, אסיר למקרב לגביה, לאשתתפא בהדיה, ולמעבד ביה
 סחרתא, וכל שכן למהך עמיה באורחא. דהא לית ביה מהימנותא. (ועל דא) תנינו
 כל בר נש דאזיל באורחא, ולית עמיה מלי דאורייתא, אתחייב בנפשיה. כל שכן
 מאן דאזדוג באורחא, עם מאן דלית ביה מהימנותא, דלא חשיב ליקרא דמאריה
 וידידה, דלא חס על נפשיה.

תרגום ללשון הקודש: שכן שנינו, שכל מי שלא משתדל בתורה, אסור
 להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו
 בדרך, שהרי אין בו אמונה. (ועל זה) שנינו, כל אדם שהולך בדרך ואין עמו דברי
 תורה, מתחייב בנפשו. כל שכן מי מתחבר בדרך עם מי שאין בו אמונה, שלא
 מחשיב את כבוד אדונו ואת שלו, שלא חס על נפשו.

רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל
 בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים
 רבי יהודה אומר, מאן דלא חס על נפשיה, הו' ישלוף נפשא דכשרא לבריה.
 אמר רבי אלעזר, תוהנא על דרא, והא אתמר מלה וכו'. ועל דא פתיב

אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. זכאין איננו צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דקודשא בריך הוא, ומקדשי גרמיהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כך משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובגיהו כלהו זכאי קשוט, ואקרון בגי מלכא בנין קדישין.

תרגום ללשון הקודש: רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, [פרש במתוק מדבש: מי שאינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה ולקשרה בשרשה] איך ישלף נפש פשרה לבנו? [פרש במתוק מדבש: איך יכול להמשיך נפש פשרה לבנו, פי אם הוא בעצמו אינו מקשר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, פי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדשת נשמתו]. אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כך שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בגיהם הם צדיקי אמות, ונקראים בגי המלך, בגים קדושים.

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. - ואם ברצונו לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זהר הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל האהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים).

אם זכה לחדש חידושין בתורה, שבהם מוליד אור חדש ממש ממקורות נשמתו, ובזה זהיר ממנו בנשמת הולד היולד... (ועו) המשור דבריו במתוק מדבש פ' קדושים דף פ' ע"א).

יג. כתב הרמ"ז וז': כמה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שכן

הגר"א במש"ל (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לזקק ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..." ולקרוב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זהר הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים).

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד את הזהר הקדוש, הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זהר הקדוש בשבת, עולה לו למאה מליון שנה תורה. ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חינו, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנון יהודים שילמדו בזהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא בא"ל. ועוד, כי דוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנון יהודים בא"ל. תגיע למספר שקשה מאד לחשב והוא לערך: 6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בודאות!!!

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר. עתה אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה. אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסיע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא, לאוקמא שכינתא מעפרא.

וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזהר העולמי"
העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול
החובות, למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים.

על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה
הקדושה, ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב במהרה
בימינו ברחמים, אמן כן יהי רצון.

ספר זוהר השבת
לְאִבוֹת וּבְנִים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים

עם לשון הקודש
מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

ספר הזוהר הקדוש
חק לְיִשְׂרָאֵל דָּף הַיּוֹמִי

מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

מפעל הזוהר העולמי מבשר

בשעה טובה סיימנו את כל הזוהר הקדוש

על גבי 71 דיסקים או 36 דיסקים mp3

סך הכל 1062 שיעורים שכל שיעור 20 דקות

השיעורים: תורת הזוהר, תיקוני הזוהר, זוהר חדש

וזה כל עולם "הזוהר הקדוש"

כל דיסק 5 שעות = 15 שיעורים..

או של 10 שעות = 30 שיעורים..

בדיסק יש 1000 צדיקים שכתבו על כל עולם הזוהר

את הדיסקים ניתן להשיג **אך ורק** במפעל הזוהר

העולמי טלפון: או אצל הרב אריה ברדה

טלפון 0548436784

ת.ד 612 בני ברק

30,000 איש

הצטרפו כבר

בא והצטרף!!!

את אחי אנוכי מבקש,
להסיר מעמינו מכשול ומוקש,
להיות מהאנשים הנבחרים,
שיזכו את קרן ישראל מעפר להקים,
וישראל עם קדושים כבר קיבלו עליהם, 30,000 אנשים,
ללמוד הזוהר כל יום מזמנם להקדיש,
מספר דקות כל איש ואיש,
ועתה בא והצטרף אלינו,
לקרב ולקבל פני משיח צדקינו,

להצטרפות: טל: 03-5784413 / פקס: 03-578-4480

מייל: AOEL612@gmail.com

וכל אלו שיצטרפו ויקבלו עליהם ללמוד מספר דקות
יהיו שותפים לכולל הלומדים זוהר כל יום בחצות הלילה
בהיכלא דרשב"י במירון

נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 054-8436784

קבר רבי שמעון בר יוחאי זי"ע
אוהל הרשב"י

70,000 איש

מתאחדים בקריאת הזוהר הקדוש
יחד שבטי ישראל, אנשים, נשים, וטף
כל לומד מתחייב לקרוא בכל יום 3 עמודים מהזוהר.
בכל חודש מסיימים לקרוא ביחד
אלף פעמים את הזוהר הקדוש

המצטרף יזכה לברכה מידי חודש
בציון של אוהל הרשב"י במירון
ומקבל שכר כנגד כולם - 70 מיליון סיומים של כל ספרי הזוהר

להצטרפות נא להתקשר לטל: 03-5784413 פקס: 03-578-4480
מייל: AOEL612@gmail.com

יש לציין: שם ומשפחה, שם האמא, מקום הלימוד, עיר, טלפון
וכן את סוג הבקשה לברכה: זוג, פרנסה, זרע של קיימא, רפואה, שלום בית, וכו'

שְׁעָרֵי שְׁמַיִם נִפְתָּח, וּמִידָּנוּ יָרוּחַ, לְהַחֲיֵשׁ לְגֻאֲלָנוּ כְּפִי שְׁהִבְטַח,
וּמְשִׁיחַ צְדָקֵינוּ לָנוּ יִשְׁלַח, וּבְאֵי הַשְּׁלוֹם וְהַשְּׁלָוָה וְהַשְּׁקָט וּבְשָׁכַח